

TALE

Arrangement:	Samråd i Folketingets Kulturdvalg om sikring af Nationalmuseets samlinger	17. august 2011
Åbent eller lukket:	Åbent	
Dato og klokkeslæt:	24. august, kl. 10	
Sted:	Folketinget, vær. 2-080	
Taletid:	6-8 minutter	
Forv. antal deltagere:	Folketingets Kulturdvalg plus antageligt som minimum Politiken	
Evt. andre forhold ministeren bør være opmærksom på:		
Kontaktperson:	Katrine Tarp, 25 44 27 38	

Kulturdvalget har, efter ønske fra Per Clausen, stillet mig følgende

spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren vil sikre Nationalmuseets samlinger mod tyveri, brand og hærværk set i lyset af, at vagterne på Nationalmuseet offentligt har sagt, at de ikke længere mener, at der er tilstrækkelige ressourcer til at sikre dette, se bl.a. artiklen ”Nationalmuseets vagter: Tyve har frit slag i en time” på politiken.dk den 25. juli 2011.”

***

Lad mig indledningsvis gøre det helt klart: Sikringen på vores statslige kulturarvsinstitutioner er og skal være på et højt niveau. Sikringen er i første række baseret på det princip, at det er den enkelte institution, der har ansvaret. Heri ligger bl.a. at en institution har pligt til at udarbejde og løbende ajourføre en detaljeret sikringsplan, hvori institutionens sikringsberedskab er fastlagt og beskrevet i detaljer. Omorganiserer man sikringen, skal dette naturligvis også afspejles i en revideret sikringsplan.

Kulturministeriet har derudover nedsat et sikringsudvalg, som skal rådgive ministeriet i sikringsmæssige spørgsmål. En kerneopgave for udvalget er en regelmæssig gennemgang af institutionernes sikringsplaner. Sikringsudvalget er sammensat med deltagelse af repræsentanter fra politi og brandmyndigheder og af repræsentanter med museumsfaglig, ingeniørfaglig og administrativ kompetence.

Sikringsudvalgets arbejde afspejler, at sikringsområdet er i evig udvikling, og arbejdet baserer sig derfor på løbende tilsyn og dialog. Begivenheder eller kritik fører til møder i udvalget, hvor spørgsmål, der vedrører enkeltinstitutioner og som kan have betydning for flere institutioner, drøftes. Kulturministeriet forventer, at en institution følger Sikringsudvalgets anbefalinger, og Kulturministeriet kan til enhver tid skride ind over for institutioner, der ikke gør det.

Udvalgets rolle i ministeriets sikringsarbejde afspejler også, at konkrete sikringsmæssige spørgsmål kræver særlige kompetencer, som hverken kulturministeren eller ministeriets embedsmænd besidder. Endvidere er detaljeret viden om institutionernes sikringsprocedurer noget, der af indlysende grunde bør begrænses til så få personer som muligt.

Endelig vil jeg også bemærke, at sikringsarbejdet også må tage udgangspunkt i den realitet, at man ikke kan eliminere enhver restrisiko. Kulturministeriets institutioner skal byde publikum velkommen, og forskere og konservatorer skal have fornuftige arbejdsbetingelser. En kulturinstitution kan aldrig blive Fort Knox. Derfor vil der altid være en restrisiko. Sikringsarbejdet har og skal have høj prioritet på Kulturministeriets område, men vil også altid indebære en afvejning af forskellige hensyn.

***

Fortrolighed omkring sådanne sikringsprocedurer er som sagt afgørende for sikringen, og derfor kan jeg – som angivet i mine skriftlige svar til Folketingets Kulturudvalg forud for dette samråd – ikke indgå i en konkret drøftelse af sikringsprocedurer på det niveau, som optræder i en række af de spørgsmål, jeg er blevet stillet. I forlængelse af kritikken af Nationalmuseets sikring har jeg derfor gjort det, at jeg har anmodet Nationalmuseet om en overordnet redegørelse i sagen, og jeg har derefter bedt Sikringsudvalget om at forholde sig nærmere til sagen.

***

Den fulde tekst af Nationalmuseets redegørelse fremgår af mit svar på spørgsmål 168. Men lad mig lige citere fra redegørelse, for at gøre opmærksom på en helt grundlæggende pointe:

”Nationalmuseets grundlæggende sikring er baseret på, at genstande og arealer konstant overvåges af en lang række alarmtyper, som automatisk kan tilkalde politi eller brandvæsen. Udstillingerne vises i solide bygninger og med brug af forskellige former for sikrede montrer.”

Med andre ord: Det er ikke Nationalmuseets opgave at fange røvere eller slukke større brande, for det har museets ansatte hverken uddannelse eller udrustning til, og det skal de heller ikke have – det er politi og brandvæsen, der har den slags beredskab, ikke museumsvesenet. Det er vigtigt at huske på, for ellers får man en fordrejet debat, som den, der optrådte i Politikens spalter tilbage i juli.

***

På baggrund af redegørelsen og de konkrete punkter, der har været rejst i pressen mv., har Sikringsudvalget herefter gennemført et besøg på Nationalmuseet. Herefter er Sikringsudvalget fremkommet med en udtalelse i sagen. Også denne udtalelse fremgår i sin fulde ordlyd af mit svar på spørgsmål 168, men jeg skal her blot citere nogle hovedpunkter:

”Museet har iværksat gennemførelsen af en organisatorisk omlægning af vagtcentralfunktionerne, som indebærer, at de vagtcentralfunktioner, som hidtil har været udført af to selvstændige vagtcentraler ... samles i den eksisterende vagtcentral i Prinsens Palais. Sammenlægningen indebærer ingen ændringer i museets tekniske beredskab.

...

Udvalget stillede en række spørgsmål til planlægningen af den ændrede organisatoriske opbygning af museets beredskab herunder til såvel de rent elektroniske funktioner som de mere mandskabsbaserede funktioner. I tilknytning til drøftelsen gennemgik udvalget bl.a. de af Folketingets Kulturudvalg stillede spørgsmål med museets ledelse, som redegjorde for samtlige problemstillinger, der rejses i spørgsmålene.

Ud fra de af museet afgivne svar og fremlagte oplysninger i øvrigt vil den planlagte omlægning af vagtcentralfunktionerne efter udvalgets opfattelse ikke indebære en forringelse af museets sikringsmæssige beredskab.”

Udvalgets udtalelse oplyser derudover, at man har bedt Nationalmuseet om at få forelagt en ajourført sikringsplan, ligesom udtalelsen opregner de forhold, der skal være bragt på plads, inden omorganiseringen træder i kraft. Endelig udtaler Sikringsudvalget:

”Udvalget agter at gennemføre et opfølgende besøg på museet, herunder en besigtigelse af vagtcentralen i Prinsens Palais og overvågningsfunktionerne i museets bygninger i Mølleåområdet, når organisationsændringen har været i kraft i 2 måneder.”

Jeg føler mig hermed betrygget omkring sikringsniveauet på Nationalmuseet. Kulturministeriets Sikringsudvalg vurderer, at sikringen er i orden, og udvalget vil også fremadrettet tilse, at sikringen er i orden. På den baggrund agter jeg ikke at foretage mig yderligere i sagen.